

Пѣй Кямилѣ, мома смутена,
Пѣй Турчанко зарадъ менъ.
Склянаѣ глава упоена,
Стрѣляѣ погледъ развълненъ.

Пѣй Кямилѣ, играй, лудувай!
Мѣтай коса по бѣлъ вратъ,
Кърши снага и вълнувай
И упий ме съ благодать!

Въ тие мигове крилати
Съ твойта прѣльстъ ме омай!
Вѣскреси мечти ми злати,
Въведи ме въ вашиѣ рай!

И бащи си, кат' оставимъ
Долу тукъ да се яджъ,
Тамъ въ блаженство да забравимъ
Азъ теглата, ти — срамътъ.

Въ Руссенскій театъръ.

Сцената е свѣтла, музика гърми,
Прикаски и шопотъ, младежитѣ пляскаѣ
И между народа, като звѣзди бляскаѣ
Младитѣ моми.

И тя, безпокойна, нѣжна и безгрижна,
Гледаше лукаво съ евантайлъ въ рѣцѣ,
И азъ схващахъ мълкомъ сяка мисль скришна
Въ нейното лице.

Душно и горѣщо. А пакъ нѣжна Сийка
Съ вѣтрилото маха, бързо маха тя,
И се питамъ ази, тя Зефиря ль вика,
Или Любовьта?